

ἄλλον ὅπ κ' τὸ ἄμειν (ἔ) μετ' ἐλάττωτος ἀγα-
 θῶν, αἰρετὸν πως, ἢ χωρὶς μὲν μείζονος. ἐπι-
 δὴ ἀδύλον τὸ ποσὸν διώεται τὸ ἄμειν ἢ δὴ
 διαφέρειται, κ' ὅθ' κ' τὸ μετ' ἔχον ἄμειν παύ-
 των φιλικόν, κ' ὡς τῶν συμδιδιπνῶν ἄμειν φασὶν
 ἢ διον ταῦτα ἔχοντα· οἱ δ' αὖ ἄλλοι κ' βέλων-
 ται. ἐπι δὲ γὰρ τις ἑσθ' ὀλας ποιήσῃ, ὁμολο-
 γῶσιν ἄμειν κακῶς ποιεῖσθαι σφόδρα, ἢ δὴ
 σφόδρα χωρεῖς. παραπλήσιον ὅ τούτω κ' B
 πρὸ τῆς αὐτοῦ χάσας. ὅτε μὴ γὰρ βουλόμμεθα τοῦ
 φίλου (ἔ) οὐδὲ λυπεῖν, ὅταν μηδὲν μέλλωσι
 ποιήσθαι πλέον ὅτε ὅ τῶν ἡδίστων παρεῖται. τὸν
 ἔ τῆς ὑπερβαίνουσας ταύτης κ' μὴ ὄλλο-
 γον. διὰ γὰρ τὰ πειρηθῆναι συμβαίνει, κ' ὅτι
 τὸ μὴ λυπούμενον ἢ ἐν φαύλῃ ὄντα ἔξει τὸν
 φίλον θεωρεῖν φθόγγον ἀπ' ὧν τῶν κ' ἡ-
 μάς αὐτοῖς· τὸ δ' ὄραν τὸν φίλον ἢ δὴ, ὡς τῶν C
 δῆλ' ὅτι ἡδίστων, διὰ τὴν εἰρηφίλιον αἰτίαν
 κ' μὴ κ' ἀμεινόντα εἰ αὐτοῖς. ὡς ὅτι πρὸς αὐ-
 τοῦτων ἢ, μέλλον ἢ δὴ ποιεῖ τὴν ῥοπήν τῆ
 βούλεως παρεῖται ἢ μὴ, κ' τὸ τῶν ἔχον χει-
 εριῶν συμβαίνει διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν γε-
 νέσθαι. μέλιται γὰρ φιλοπρῶτον τὸις φίλοις
 μὴ ποιεῖσθαι ὅ, μὴ δ' (ἔ) ἀδύγκ
 αὐτοῖς κακῶς. διὰ τὸ τοῖς ἐσθ' ἡμῶν συ-
 ναποπινύσασθαι. μέλλον γὰρ τὸ οἰκείου αἰδουμέν-
 οῦ κακοῦ. ὡς τῶν αὐτῶν κ' μὴ μνησθῆναι ὅ, πῆ
 αὐτῶν δὴ ἑσθ' ἡ κακῶν, ἢ εἰ ὅτε αὐτῶν κακῶς
 ποιεῖσθαι.

Κεφάλαιον 17.

Α Περὶ ὅσων δ' αὖ πως εἰς τὴν ἐκείνου φίλον
 χεῖρα σταδίται, κ' ἔφ' ἀπέφυκε, κ' δῆλας,
 κ' τὸ πῶς ἢ αὐτὸ ἢ δὴ κ' συμβεβηκός. ὅθ' ἢ
 ὁφθαλμὸς ἐδέν, ἢ κ' δῆλως παρὶ δέν δια-
 σπρίψαται, ὡς τὸ τὸ ἐν φαύλῃ. αὐτὰ μὴ
 δὴ ἀμεινὸν ὅπ μὴ ὁφθαλμὸς, ὅπ μὴ δ' ὁ-
 φθαλμὸς δῆλ' ἢ κ' συμβεβηκός. ὅθ' εἰ μὴ
 ὁφθαλμὸς εἰ φαγεῖν. ὁμοίως δὴ κ' ὁπτη-
 κ' κ' γὰρ δῆλως κ' ἀμεινόντα· ὅθ' ὅταν
 ἔκων μὴ ὄρθως γράψῃ, ὡς ἀγνοία δὴ κ' ἡ-
 ὄντα, ὡς τῶν μετασπρίψαται τὴν χεῖρα κ' πῶ
 ποδὶ ποτὲ ὡς χεῖρ, κ' ταύτη ὡς ποδὶ
 χεῖραται. ὄρθως αἰδῆς ἢ δὴ πᾶσαι αἰδῆ-
 σαι ὁπτησάται εἶπε, κ' τῆ διακοσῶν ὡς ἀ-
 δικία κ' ἡ δῆλα, εἰ δῆλως. εἰ δὲ ὅπ δῆλα διακο-
 σῶν τὰ ἀδικα ποιεῖσθαι, ὡς τῶν κ' τὰ ἀ-
 γνοητικὰ δῆλα ὁπτησάται· εἰ δὲ τῶν ἀδύων, φαερὸν ὅπ ὡς αὐτῶν ὁπτησάται ἀμεινόντα. οὐδὲ
 εἰ μὴ ὅπ ἀγνοεῖ δῆλα ὁπτησάται, ἀλλὰ ἀμεινόντα εἰν μένον, κ' τὰ αὐτῶν δῆλα ἀγνοίας ποιεῖται.

A pater, quod simul in minore bono versari
 quodam modo eligibile sit, aut cum ma-
 iore seorsim. Et quia incertum est quan-
 tum iuxta simul illud distinguuntur, ac si-
 mul quidem omnibus participatione amā-
 cum est, quemadmodum & simul conui-
 uari iucundius aiunt hæc habentes, alij
 autem contrā non volunt. Quoniam hy-
 perbolas quis probauerit contentibus, in
 perturbatione magna simul communican-
 dum: in successu autem magno seorsim a-
 gendum. Similiter etiam circa infortunia:
 interdum enim amicos præstō esse volu-
 imus, neque dolere, quando scilicet nihil
 sint nobis amplius effecturi. Interdum ve-
 rō iucundissimum præstō esse, id quod ob
 prædicta contingit: quandoquidem natu-
 rā afflictum, & in mala habitudine consti-
 tutum videre, non minus, quā in nobis
 ipsis, refugimus: gaudentem autem, iucun-
 dumque, & non dolentem amicum, velut
 rem multo suauissimā intuemur, propter
 causam prædictam. Quocirca vtrumlibet
 horum fuerit, magis suauem voluntatem,
 vt vel adesse, vel non adesse, propensio-
 nem reddit, idque in deterioribus ex ea-
 dem causa. Maximè enim cupiunt ami-
 cos non felices esse. Sed & nec in aduersis
 cruciari: quocirca nonnunquam simul
 quos amāt interimunt. Maius enim id est,
 quā si proprium sentiat malum: quem
 admodum & recordantes in quo successu
 vixerint, magis, quā si perpetuō se
 malè habiturum arbitretur. *

CAPVT XIII.

D Vbitatit autem quis an amico quoli-
 bet, & ad quacunque idoneus est, &
 aliter etiam vt liceat, vt oculo ad viden-
 dum aut eo distorto peruersè, ac vt vnum
 duo esse appareat intueri. Ambo igitur il-
 la & oculus, & quod oculi est, re vera, &
 per se sunt, alterum verò per accidens.
 Quemadmodum & in cibo esus, & vomitio,
 ac verum & error. Nam qui volens &
 non rectè scribit, ignorantia vti solet, ve-
 luti qui conuersis membrorum officijs pe-
 dibus manuum, & manibus (quod solent
 saltatriculæ) pedum vice vtuntur. Quæ
 ratio omnium etiam præstantissima est
 scientiarum: atque ita iustitiam vt in iu-
 stitiam licet vsurpare, veluti qui ex iusti-
 tia iniusta agit, perinde vt qui imperita, &
 stolidà ex scientia. Verum si id impossibi-
 le, manifestum est, virtutes non esse scien-
 tias, quādo non licet ex scientia ignorare.